طرح اصلاح موادی از قانون آیین دادرسی کیفری

ماده 529 ـ 529

ماده 529

ماده 529- هرکس به موجب حکم قطعی دادگاه به پرداخت جزای نقدی محکوم گردد و آن را نپردازد، اموال وی به‌وسیله قاضی اجرای احکام شناسایی، توقیف و با رعایت مقررات راجع به مستثنیات دین از محل فروش آن‌ها نسبت به اجرای حکم اقدام می‌شود. در صورت فقدان مال یا عدم شناسایی آن، قاضی اجرای احکام می‌تواند با توقیف بخشی از حقوق طبق قانون اجرای احکام مدنی و یا تمام یا بخشی از سایر درآمدهای محکوم‌علیه برای وصول جزای نقدی اقدام مقتضی به‌عمل آورد. در صورت تقاضای تقسیط از جانب محکوم‌علیه و احراز قدرت وی به پرداخت اقساط، قاضی اجرای احکام با تأیید دادستان می‌تواند با أخذ تضمین مناسب دستور تقسیط صادر کند.

هرگاه اجرای حکم به طرق مذکور ممکن نگردد، قاضی اجرای احکام با رعایت مقررات مربوط به مجازات‌های جایگزین حبس، در محکومیت به جزای نقدی به هر میزان، به ازای هر هشت ساعت انجام خدمات عمومی رایگان، معادل یک بیستم حداکثر جزاین قدی درجه هشت محاسبه و کسرمی‌کند و در صورت عدم امکان اجرای خدمات عمومی رایگان، با رعایت ماده (82) قانون مجازات اسلامی مصوب 1392، به ازای هر یک بیستم حداکثر جزای نقدی درجه هشت، به یک روز بازداشت تبدیل می‌شود. در صورت رفع مانع اجرای خدمات عمومی رایگان، با درخواست محکوم‌علیه به شرح فوق اقدام می‌شود.

تبصره 1

تبصره 1- چنانچه محکوم‌علیه قبل از صدور حکم محکومیت قطعی به جزای نقدی، به دلیل اتهام یا اتهامات مطرح در پرونده در بازداشت بوده باشد، دادگاه پس از تعیین مجازات، هر روز بازداشت قبلی وی را معادل یک بیستم حداکثر جزای نقدی درجه هشت محاسبه و از جزای نقدی کسر می‌کند. قضات اجرای احکام موظفند رعایت مراتب فوق را به هنگام اجرای حکم، مراقبت نمایند و در صورت عدم رعایت، خود اقدام کنند.

تبصره 2

تبصره 2- تقسیط جزای نقدی یا تبدیل آن به مجازات دیگر، مانع استیفای مابه ازای بخش اجراء نشده آن توسط قاضی اجرای احکام از اموالی که بعداً از محکوم‌علیه به دست می‌آید، نیست.

تبصره 3

تبصره 3 هرگاه محکوم‌علیه ظرف ده روز از تاریخ ابلاغ احضاریه قاضی اجرای احکام برای پرداخت کل جزای نقدی حاضر شود، قاضی اجرای احکام او را از پرداخت بیست درصد (20%) جزای نقدی معاف می‌کند. دفتر قاضی اجرای احکام مکلف است در برگه احضاریه محکوم‌علیه معافیت موضوع این تبصره را قید کند.

نسخه مستقل این واحد حقوقی از کتابخانه نقره‌وانی ـ 1405/08/09